

Oli tuulinen päivä. Aurinko paistoi täydeltä laidalta, ja leijailipa taivaalla muutama pilvenhattarakin. Asiat näyttivät kaikin puolin täydellisiltä, ja niin ne olisivatkin olleet, ellei paahteessa olisi raadettava. Juuri tässä tilanteessa muuan Nassor tuskaili. Ellei hän olisi orjana, hän voisi kuninkaallisen tavoin kuljeskella ympäriinsä vailla huolia ihailien ympäristöään, edes huolehtien itsestään. Mutta kaikki kova työ palkittiin riistämällä sen hedelmät ylemmille tahoille. Jo laiha keittokin tuntui usein orjien omistajille mahdollottoman suurelta haaskaukselta, eiväthän orjat usein merkinneet heille juuri mitään. Kerran Nassoria jopa uhattiin rangaista, kun hän pyysi toista leivänkannikkaa, jottei hän pyörtyisi nälän takia.

Onneksi täällä on edes leuto tuuli piristämässä, Nassor ajatteli. Uusi faarao oli juuri noussut valtaan, ja kuten tavallista, ensimmäinen asia, mikä hänen oli pantava täytäntöön, oli tottakai pyramidin rakentaminen. Se taas tiesi hieman lisää hommia valtakunnan orjille. He hankkivat rakennustarpeet ja kuljettivat ne rakennuspaikalle, mutta itse rakentamiseen heidän ei katsottu olevan kyllin arvokkaita (mikä oikeastaan oli monesta vain helpottavaa, sillä työtä oli reilusti vähemmän). Homma oli kuitenkin kovin raskas, sillä irrotetut lohkareet piti raahata Niilin rantaan, ja siellä odottavat orjat nostivat ne (kovin vaivalloisen näköisesti) purteen. Yhtäkkiä Nassor tunsu, että häntä töytäistiin, ja lähes putosi sileältä kivipinnalta.

-Ei laiskotella siellä! työnjohtaja huusi alempaa. Kun Nassor vilkaisi taakseen, hän näki myös tönäisijän, työnjohtajan apulaisen.

-Hyvä on, Nassor huokaisi, poimi pudonneen hakkunsa ja jatkoi kiven hakkaamista. Työtä oli tehtävä, vaikka lihakset kuinka hankasivat vastaan.

Lopulta orjat patistettiin peteihin, ja toiset tulivat hoitamaan 'yövuoron'. Nassorista oli outoa, että puhuttiin pedistä, vaikka vain työnjohtajat saivat nukkua sellaisissa. Orjille oli tarjolla hiekkainen makuusija taivasalla. Kummallista oli myös se, että työnjohtajia pidettiin paremmassa arvossa kuin orjia, vaikka he vain *tarkkailivat*, etteivät orjat laiskotelleet. Jos työnjohtaja näki jonkun orjista vain haahuilevan ympäriinsä, hän passitti yhden apureistaan käskemään tyypin töihin. Miksi juuri Nassor oli orja? Miksi hän ei voinut syntyä rikkaaseen perheeseen, vaan joutui nyt raatamaan pitkin päivää kaiken maailman faaraiden sekä muiden rikkaiden ja kunnianhimoisten ihmisten palveluksessa.

Surulliset ajatukset orjuudesta ajoivat Nassorin sekavaan uneen. Unessa hän kuvitteli olevansa faarao, mutta sitten palvelusväki säikäytti hänet ja ajoi

häntä takaa. Yhtäkkiä hän kompastui tyhjään, hänen päänsä jäi melkein jumiin edessä olleeseen kuoppaan...

Nassor hätkähti hereille. Hiekka hänen allaan tuntui tiiviiltä ja kostealta, ja hänen vieressään olevan orjan kuorsaus kumisi kuin patarumpu.

-Pahus, Abasi! Hiljennä kuorsauksesi ääntä! Nassor kuiskasi itsekseen. Hän kierähti makuulleen, ja odotti kunnes nukahti uudelleen. Uni ei ollut sama, mutta tuuditti hänet silti lepoon, kunnes yksi työnjohtajan apureista aamulla herätti heidät.

Hakkujen äänet kalahtelivat Niilin viertä, kun loistokkaat vaunut kulki pitkin työmaata. Kyydissä oli itse faarao, joka oli tullut seuraamaan työn edistymistä. Nassor katseli kärryjen matelua ja mietti, voisiko itse koskaan kokea samaa vapautta kuin faarao nyt. Yhtäkkiä hän kuuli muiden orjien puhetta takaansa.

-Kuulitko sinäkin huhuja siitä, miksi faarao pyörii täällä? Nassor hivuttautui lähemmäksi. Aihe kuulosti kiinnostavalta. Nyt Nassor kuuli paremmin heidän jutustelunsa.

-En. Miten niin? toinen vastasi ilmeisen kiinnostuneen näköisenä kuulemaan vastauksen.

-Niiden mukaan kovin puurtaja saa palkaksi joko vapauden tai tärkeän työn faaraon omassa hovissa!

Nassor ei nähnyt toisen osapuolen reaktiota, sillä hänen omat ajatuksensa sekoittivat hänen päänsä. Hän kuvitteli vapaata kuljeskelua pitkin pihoja ja katuja luonnon ihmeitä ihastellen. No, olisi työpaikassa faaraon hovissakin omat puolensa, Nassor tuumaili. Saisi ainakin syödäkseen. Sitten Nassor (tajuttuaan, että saavutus vaati työtä) tempaisi hakkunsa maasta ja jatkoi.

Nuoren faarao Kheopsin ilme oli kivenkova hänen katsellessaan orjien puurtamista. -Työssä ei saa viivytellä! Jos nuo -faarao osoitti orjajoukkoa -alkavat niskuroida, en kiellä kaihtamasta minkäänlaisia keinoja jotka palauttaisivat ne hölmöt takaisin hommiin! Hetken päästä faaraon ilme kuitenkin kirkastui. Tuo yhden miehen armeija minun on saatava itselleni hommiin! hän ajatteli.

Nassor oli juuri halkaisemassa toista suurta kivipaatta, kun hän huomasi jonkun liikkuvan pikaisesti häntä kohti. Hän päätti jatkaa työtään välittämättä tulijasta, vaikka tämä näytti erityisen arvokkaalta henkilöltä koristeellisine vaatteineen sekä koruineen. Kun henkilö kuitenkin aina vain lähestyi lähestymistään ja muut orjat olivat lopettaneet työnsä toljottaakseen ihailen leuka maata hipoen, myös Nassorin kiinnostus heräsi. Mies oli vain parin jalan

päässä hänestä. Mutta tämä kulkikin Nassorin ohi, kiertäen hänet ehkä turhankin kaukaa ja vilkuillen inhoten hänen suuntaansa. Yhtäkkiä, päästyään yhden Nassorin hyvän ystävän luokse, mies kääntyi faaraon vaunuja kohti ja huusi kovaan ääneen:

-Tämäkö se oli? Faarao vilkuili hetken ympäriinsä kunnes paikansi miehen ja huusi tälle takaisin:

-Ei se! Viereinen! Miehen oli totisesti vaikea hoksata, ketä viereistä faarao oikein tarkoitti, sillä hän seisoj keskellä kohtuullisen tiivistä orjajoukkoa. Hän osoitteli vuorotellen lähes jokaista ympärillään toiveikkaina toljottavaa orjaa, kunnes (jo kovin kyllästyneen näköisenä edes yrittämään) hän pyörähti laiskasti kohti Nassoria, nosti kätensä eteensä ja kajautti: -Entä tämä!

-Vihdoinkin, se juuri! faaraon ääni kaikui vaimeana louhoksen keskellä. Hetken Nassor tuijotti hölmistyneenä, kun miehen inhoa kuvastava ilme vaihtui kunnioitukseksi ja muut orjat tuijottivat häntä kateuden ja ihailun kirjavat ilmeet kasvoillaan. Sitten yhtäkkinen ymmärrys iski hänet lähes kumoon.

-Olenko minä 'valittu'? Haluaako faarao minut palkolliseksi? Nassor kaatui polvilleen ja katsoi ylös miehen kasvoihin.

-Nouse, mies sanoi. Nassor ponkasi pystyyn. Mies veti syvään henkeä ja lausahti sitten: -Olet. Tästä hetkestä lähtien kuulut faaraon lähimpiin palvelijoihin. Nassor kaatui uudestaan, lähes kieriskeli miehen jaloissa ja nousi sitten jaloilleen. Hän tarttui miestä kädestä ja ravisteli rajusti. Tämä olisi tilaisuus vapautua orjan töistä. Sitten, oltuaan lähdössä pois paikalta, Nassor vilkaisi vielä kerran kohti ystäviään. Mutta huomattuaan heidän ilmeensä, jotka yrittivät olla onnittelevat ja ystävälliset mutta joissa näkyi häivä surua epäonnistuneen yrityksen takia, Nassor huomasi, että hänen tehtävänsä ei olisi ainoastaan palvella uutta isäntäänsä. Hänen tehtävänsä olisi pelastaa läheisensä orjuudelta.

Muutaman viikon töiden jälkeen Nassor sai vapaapäivän, jota hän niin kauan oli odottanut. Siinä Niilin viertä kävellessään hän ei tohtinut vilkaista vastarannalle, missä tiesi ystäviensä paiskivan töitä rankemmin kuin itse edes jaksoivat. Hänen oli saatava tavata ystävänsä ilman jännittyneisyyttä siitä, mitä muut ajattelivat kun hän niin nopeasti nousi niin paljon korkeampaan asemaan kuin he. Nassoria kidutti ajatus siitä, että muut joutuisivat jatkamaan heikkoina ja nälkäisinä raskasta työtä, jonka tulokset olivat lähes arvottomat omistajille, kunhan vain he itse saisivat nauttia työn tuloksista ja ei laiskoteltaisi. Toisin sanoen pienimmätkin tauot olivat ehdottoman kiellettyjä, sillä orjien omistajat halusivat rakennukset sun muut valmiiksi mahdollisimman nopeasti. Nassoria

ärsytti myös se, että hänen vanhoille ystävilleen saatiin kyllä valittaa, mutta valittajat itse eivät tee töitä. Niin sanotut 'valittajat' ovat useimmiten orjien omistajia, mutta välillä myös sitäkin korkea-arvoisempia henkilöitä. Kuten faarao todennäköisesti nyt, Nassor ajatteli surkeana, istahti polun pientareelle ja itki ystäviensä puolesta.

Oli alkanut tihuttaa. Nassorin ei tehnyt mieli liikkua, mutta hän tiesi, että faarao oli hyvin tarkka tärkeimpien palvelijoidensa turvallisuudesta. Sen vuoksi hän oli määrännyt palvelijoillensa palaamisajat. Tämä tarkoitti sitä, että iltaisin Nassorin oli palattava tiettyyn aikaan faaraon palatsiin, ja se aika oli tasan nyt. Nassor nousi vaivalloisesti pystyyn, silmäili hiukan ympärilleen ja lähti sitten kävelemään hitaasti kohti matkan päässä siintävää suurta rakennusta.